

LBRIS

We know
books

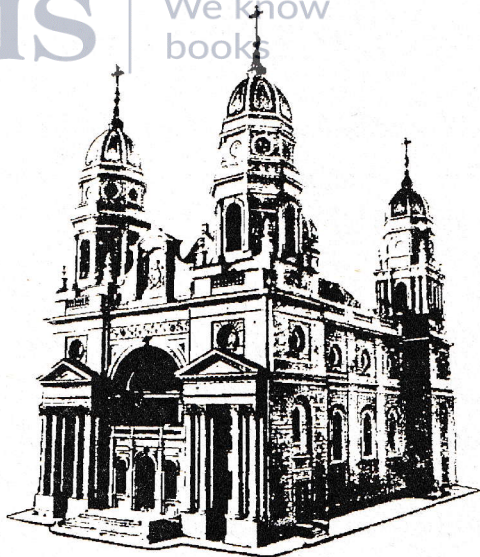

S FÂNTA CUVIOASĂ
PARASCHEVA
CU SFINTELE MOAȘTE LA IAȘI

.....
VIAȚA • ISTORICUL MOAȘTELOR
MINUNILE • ACATISTUL • PARACLISUL

.....
CARTE TIPĂRITĂ CU BINECUVÂNTAREA
PREASFÎNȚITULUI PĂRINTE GALACTION
EPISCOPUL ALEXANDRIEI ȘI TELEORMANULUI

.....
• EDITURA SOPHIA • • • BUCUREȘTI • • • 2009 •

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
----------------------	---

I

Viața Cuvioasei Parascheva	9
----------------------------------	---

II

Istoricul sfintelor moaște ale Cuvioasei Parascheva	37
De la Epivata la Târnovo	41
De la Târnovo la Belgrad	48
De la Belgrad la Constantinopol	50
De la Constantinopol la Iași	52
La București în anul 1944	68
În vremea secetei din anul 1947	78

III

Sfânta Parascheva, cinstită de toți românii	81
---	----

Straiele și racla Cuvioasei.....	91
Veșmintele Sfintei	93
Racla Cuvioasei	100

V

Pelerini la moaștele Sfintei Parascheva	103
Praznicul Cuvioasei – în vechime	103
Praznicul Sfintei – azi	107
În sufletele pelerinilor	117
În lumina praznicului Cuvioasei	119

VI

Sfânta Parascheva și copiii	123
Pașc Andreea – Sfânta Cuvioasă Parascheva, ocrotitoarea tinerilor	124
Pașca Maria Iulia – Focul nu arde sfințenia	125
Cengher Cristian – O minune care m-a impresionat din viața unui sfânt	126
Pleșa Ana Maria – Sfânta Cuvioasa Parascheva	127
Conachi Dumitrița – O minune făcută de Sfânta Cuvioasă Parascheva	128
Gigică Eftimie – Sfânta Cuvioasa Parascheva	129
Turcu Maria – Rugăciunea mea către Sfânta Parascheva	130
Negoiță Andreea – Moaștele Sfintei Parascheva vindecă un copil mut	131
Harko Mihaela – Salvarea minunată din foc a moaștelor Sfintei Parascheva	131
Chițu Silviana – Rugăciunea mea către Sfânta Cuvioasă Parascheva	132

Fluieraș Iasmina – Sfânta Cuvioasă Maica noastră Parascheva de la Iași.....	133
Inesc Karina – Mătușa mea	134

VII

Minunile Sfintei Parascheva	135
Minuni ale Cuvioasei, despre care avem doar scurte însemnări	137
Izbăvirea dintr-o moarte cumplită.....	142
Iată femeia ce ținea Crucea!	143
Cununa minunilor Sfintei Parascheva	145
Nu mai plânge, că de acum te faci sănătoasă!.....	155
O femeie îmbrăcată în alb	157
Ploile milostivirii	158
Tainica închinare a Cuvioasei Parascheva	161
Izbăvitoare de omizi	163
O icoană a Sfintei Parascheva.....	164
Un trup care a biruit moartea	169
Cârmuitoarea de taină a Iașului	170
Un chip senin	172
Concurs de motociclism	173
Nu era fata noastră!	175
O intervenție chirurgicală programată	177
Șapte mărturii despre minunile Cuvioasei Parascheva	178
Să vii la mine!	180
Vindecarea de epilepsie	182
Cererea în căsătorie.....	183
În fiecare zi este câte un sfânt!.....	184
Cu mijlocirile Cuvioasei Parascheva	185
Sfânta Parascheva, tămăduitoare a leucemiei	187
Nu mai scapă cu viață!	188
Lacrimi prelinse pe zid	189

O prietenie adevărată	190
Minunata purtătoare de grijă	193
După trei zile	194
Citește acatistul ei!	195
O bună nădejde	197
O întâmplare înfricoșătoare	198
Aici este Doamne-Doamne!	199
Înfricoșarea unei cerșetoare	201
Omul potrivit	202
Așa m-am făcut sănătoasă!	203
Răspunsuri neîntârziate	204
Numai <i>splina</i>	206
Puterea unei batiste	207
Să nu avortezi!	208
Izvoarele Sfintei Parascheva	209
Ocrotitoare a tinerilor	212
Credința în Sfinții lui Dumnezeu	213
Darul Sfintei Parascheva	214
O icoană făcătoare de minuni a Sfintei Parascheva	217

VIII

Noi minuni ale Sfintei Parascheva	221
Fapte minunate ale Cuvioasei, mărturisite de pelerini	223
Mângâierea celor împovărați	228
Lacrimi pentru lacrimi	229
Locul pe care calci pământ sfânt este!	230
O îmbrățișare urzită din lacrimi	232
Făgăduința Sfintei	233
Suferință și vindecare la racla Cuvioasei Parascheva	234
Pelerin la moaștele Sfintei Parascheva	236
Câte milostenii fac Sfinții cu noi!	239
Grabnică milostivire	241
„Rețete de succes”	242
Vrei să devii maică?	244

Preacuvioasă Maică Parascheva, strălucește în inimile noastre cu lumina cea tainică a dumnezeieștii tale slave, ca apropiindu-ne noi de mărturia viețuirii și minunilor tale, să dobândim cuget pătrunzător și putere de înțelegere a smereniei întru care Domnul te-a preamărit. Mijlocește pentru noi cu blândețea și milostivirea care ți-au arvunit pământul celor blânzi. Ajută-ne să biruim toată neputința și împiedicările pricinuite de păcat și de mândria noastră ascunsă. Cu fierbințeala rugăciunilor tale, înmoaie împietrirea inimilor noastre. Cu lacrimile dumnezeiescului tău suspin, mângâie-ne amărăciunile și stârpește deznădejdea necredinței noastre. Cu rugăciunea ta veghetoare, scoate-ne din robia împrăstierii minții. Cu puterea trupului tău făcător de viață, ridică-ne din toate bolirile. Și ne ajută ca, închinându-ne și sărutând sfintele tale moaște, să dobândim toate cererile cele ce sunt spre folos mântuirii noastre și să-ți grăim cu umilință și credință: Preacuvioasă Maică Parascheva, roagă-te Mântuitorului pentru noi.

Sfânta Parascheva s-a născut pe la anul 1020, într-un sat al Traciei, numit Epivata, care acum poartă numele turcesc de Boiados. Această localitate se află pe țărmul nordic al Mării Marmara, spre Apus de Constantinopol (azi Istanbul), cale de douăsprezece ore de mers pe jos.

Părinții Paraschevei erau de neam bun și slăvit și, fiind moștenitori ai multor averi, erau stăpânitorii Epivatei. Despre tatăl Paraschevei cunoaștem că purta numele de Nichita.

Familia în care s-a născut această pruncă nu era înstărită numai întru cele dinafară, ci avea și bogăția cea lăuntrică a credinței dreptmăritoare. Din această pricină, copila primi din fragedă pruncie Sfântul Botez, fiind încununată cu numele de Parascheva. După a lor putință și râvnă, părinții fetei s-au sârguit să-i dea o creștere cuviincioasă în cinstire și evlavie, adeseori învățându-o și îndemnându-o să se împărtășească cu Dumnezeieștile Taine.

Acest har prealucrător al Sfințelor Taine ale Bisericii i-au mijlocit tinerei fete adâncirea întru înțelepciunea cea adevărată a Evangheliei lui Hristos. Astfel, s-a întâmplat că, după ce copila a împlinit zece ani, a mers dimpreună cu maica ei la o biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. În drum spre sfântul locaș, Parascheva a păstrat deplin tăcerea, din pricină că inima îi era cuprinsă de o tainică blândețe. Dintru această pace lăuntrică, pricepea limpede că tot ceea ce o înconjoară este supus nestărniciiei și neîncetatei schimbări. Acest cuget al său îi umplu inima de o smerită înduioșare pentru toți și toate. În acest fel, harul Duhului Sfânt lucra tăinuit în inima ei, pregătindu-o pentru dumnezeiescul cuvânt care îi va schimba viața.

Fiind întru această așezare sufletească, de cum intră în biserica Maicii Domnului, fecioara se rugă cu râvnă și lacrimi Preacuratei Stăpâne să-i dăruiască un cuvânt care să statornicească întru ea pacea care îi îndulcea inima. Și cum ar fi putut să o treacă cu vederea Dumnezeiasca Mireasă, Ea care este Maica Celui Care a îmbrățișat întru inima Sa toate lacrimile, suferințele și suspinurile lumii din toate veacurile?

Astfel, în vremea Sfintei Liturghii, atunci când sfințiții slujitori au citit din Evanghelie, în inima Paraschevei răsunară cu putere aceste cuvinte ale Mântuitorului Hristos: „**Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie**” (Luca 9, 23). Din darul lui Dumnezeu, fecioara înțelese atunci că Însuși Domnul e Cel Care îi împărtășește aceste graiuri de foc ale Evangheliei, prin slujitorii Sfintei Sale Biserici. Întru curăția și simplitatea inimii sale, Parascheva pricepu că atunci când Fiul Omului a rostit pe pământ cuvintele Sale, i-a

cuprins în inima Sa pe toți oamenii, din toate veacurile. Dar, ca un Dumnezeu adevărat, El știa și cine sunt cei care vor voi să dea lucrare sfințelor Sale cuvinte. Din această pricină, Parascheva se rugă Mântuitorului Hristos ca, deschizându-i inima, să o facă lucrătoare a graiurilor celor dumnezeiești ale Evangheliei.

După ce se sfârși Sfânta Liturghie, Parascheva se ascunde de mama ei, deoarece simțea cum sfințele cuvinte îi învăpăiază inima. Trebuia „să-și ia Crucea în fiecare zi” și știa că acea zi începe cu

SE PARASCHEVA.

cea de acum. Nu departe de biserică, era cunoscut că viețuiește o fată care rămăsese orfană. Așa că, lucrând cu multă înțelepciune, Parascheva merse la ea și, luând aminte la hainele ei, se arătă foarte uimită de felul țesăturii și o îndemnă să schimbe între ele îmbrăcămintea. În acest fel, ea luă hainele sale scumpe și le dădu în locul celor ponosite. Și îndată Parascheva se împodobi cu veșmintele cele sărăcăcioase, ca și cum ar fi primit un mare dar din partea fetei.

De cum sosi acasă, părinții Paraschevei se tulburară foarte tare văzând cum este îmbrăcată fiica lor. Așa că, la început, doar o muștră îndelung. Socoteau ei că fapta fetei lor nu era potrivită rangului și neamului lor slăvit. Dar Sfânta fecioară nu se lepădă deloc de această lucrare a milostivirii, ci de nenumărate ori îi milui cu mărinimie pe cei necăjiți, împărțind bănuții, hainele și hrana sa copiilor sărmani care erau în lipsuri.

S-a întâmplat odată că Parascheva mergea pe drum dimpreună cu una din slujnicele care erau rânduie să îi poarte de grijă. În calea lor se întâlnește cu o fată foarte săracă și care umbla în haine rupte. Văzând fața mahnită a acesteia și chipul jalnic în care era îmbrăcată, Parascheva își scoase Crucea de aur pe care o purta la gât și o dăruie sărmanei. Știind ce gândeau părinții Paraschevei despre milosteniile fiicei, îngrijitoarea încercă să o împiedice să dăruiească acea Cruce de aur. Atunci, slujnica fu întâmpinată cu aceste cuvinte:

– Însăși Crucea e cea care ne învață să fim milostivi. Oare cum e cu puțință ca acest aur adunat în Cruce să nu poată fi folosit ca milostenie și mângâiere pentru această fată sărmană căreia nu i se potrivește atâta lipsă și sărăcie? Oare nu zicem noi înșine că suntem creștini și-L avem pe Hristos ca Dumnezeu, Domn și Stăpân al nostru?

Îndată după aceste cuvinte, Parascheva dăruie fetei sărmâne Crucea sa de aur. Primind darul, tânăra se umplu de bucurie și recunoștință și dintru adâncul inimii sale o binecuvântă pe aceea care îi făcuse milostenia.

Altădată, într-o iarnă foarte rece, Parascheva își împărți hainele groase unor copii care sufereau de frig pe uliță.

Trecând anii și văzând statornicia fiicei lor întru acest obicei al milosteniei, părinții preschimbară cearta și muștrările în ocări și bătăi. Dar Parascheva rămânea neclintită în hotărârea ce o luase și tocmai prin această râvnă se pecetluie cuvintele cele dumnezeiești în inima sa. Prin darurile făcute în numele Domnului, dar și prin răbdarea ocărilor și bătăilor, fecioara se împărtași de înțelepciunea cea lucrătoare a harului dumnezeiesc. Adeseori, seara, după ce-și săvârșea rugăciunile, mergea dinaintea ferestrei odăii și, gândind

la nestatornicia valurilor mării, se rezema cu palmele de pereți, iar întru suspinul inimii grăia:

– Părinte Sfinte, fă ca această casă să nu ne fie mormânt și zid de netrecut spre Tine. Ridică-ne pe noi din toată nădăjduirea și mângâierea pământească și tămăduiește sufletele noastre întru puterea Adevărului, a Fiului Tău, Care S-a făcut om, pentru ridicarea noastră din moarte.

Parascheva avea un frate mai mare, pe nume Eftimie, care fusese trimis de părinți la Constantinopol ca să se iscusească în învățătură și să devină om de seamă. Din înțelepciunea ce o dobândise prin lucrarea poruncilor, fecioara înțelegea că părinții lor își puseseră toată nădejdea în copii, ca prin ei să dăinuiască numele bun și slava avuțiilor pe care le agonisiseră. Parascheva pricepea că tocmai întru acest cuget al părinților săi se afla tăinuită robia cea veche a vrăjmașului firii omenesti. Cu cât se ruga mai mult pentru ei, cu atât dorința de a părăsi casa și locurile natale era mai arzătoare, căci voia să-I închine lui Dumnezeu întreaga sa viață.

Împrejurările s-au alcătuit în așa fel, încât, foarte curând, Paraschevei i s-a deschis calea pe care voia să purceadă. Harul pe care îl purta în suflet se revărsa din belșug pe chipul ei, iar această strălucire lăuntrică împodobește și mai mult frumusețea cea din afară a feței sale. Din această pricină, Parascheva a fost râvnită ca soție de mai mulți tineri ce aveau mari dregătorii și averi. Tatăl și mama ei s-au arătat foarte nemulțumiți văzând cum fiica lor trecea cu vederea cererile în căsătorie ale acestor tineri. Ca să o înduplece, părinții săi o îndemneau să se căsătorească, spunându-i că dorința lor cea mai mare era să o vadă la casa ei, înainte ca ei să fi trecut din această viață. Când i-au grăit că ei nu vor ca fata lor să rămână orfană și fără ca să-i poarte cineva de grijă, Parascheva le-a răspuns cu blândețe:

– Părintele Ceresc e Viu și pe toate le vede și le ocrotește. Cum poate să rămână cineva orfan, dacă împlinește poruncile Sfintei Evanghelii? Cu adevărat, moartea este în toată vremea lângă noi, dar zilele omului sunt în mâna lui Dumnezeu.

Văzând că nicidecum nu o pot îndupleca, părinții Paraschevei le-au îndemnat pe fetele de aceeași vârstă cu fiica lor să îi vorbească.

Astfel că, una dintre cele care era mai apropiată, a întreat-o într-o zi pe Parascheva:

– Oare ce se va alege din toată bogăția ta, dacă nu îți vei lua un soț care să știe să o chivernisească bine?

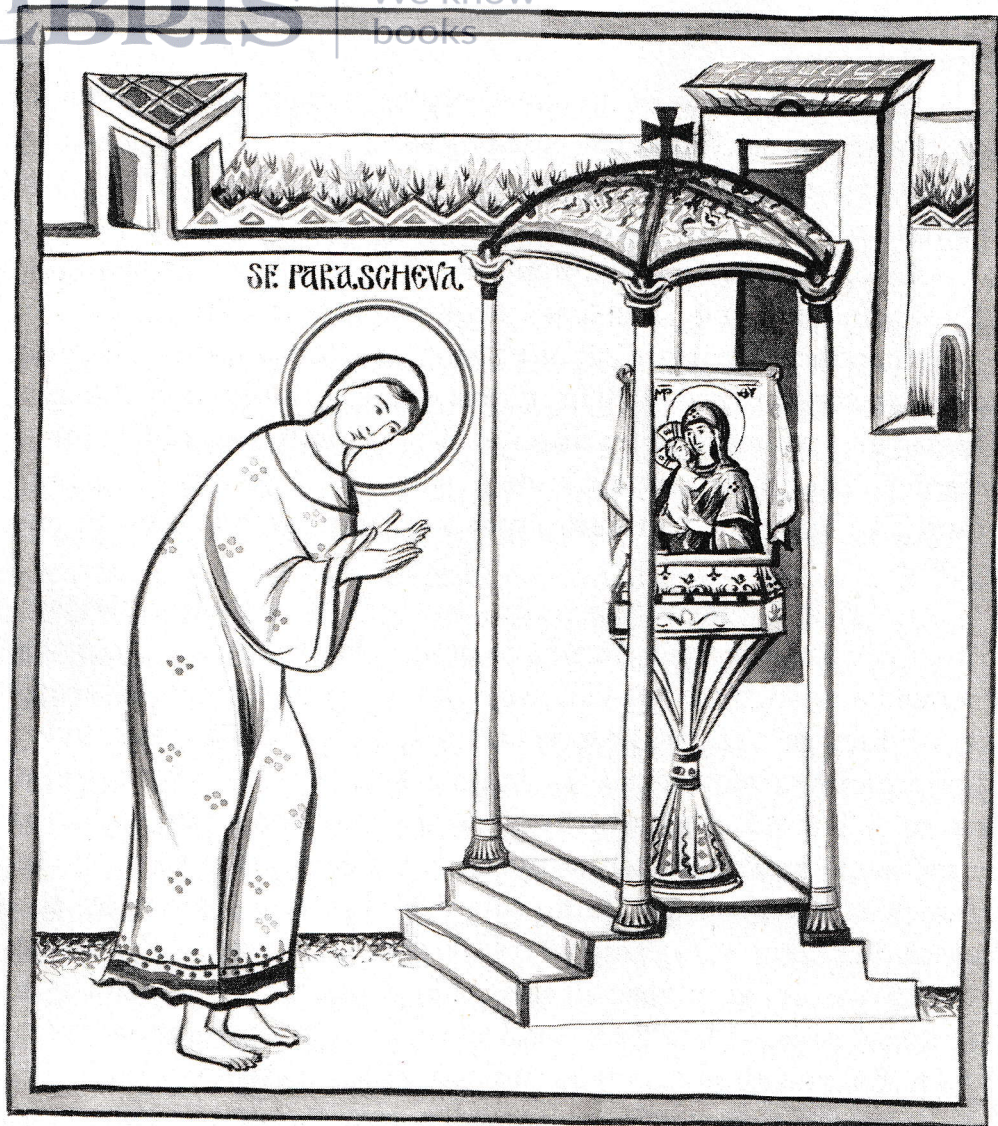
Auzind aceste cuvinte, Parascheva surâse și îi răspunse tot cu o întrebare:

– Este, oare, în mâna oamenilor atâta bogăție, încât să ajungă să acopere toate nevoile și lipsurile atâtor făpturi sărmame?

Pricepând că părinții săi ar putea-o căsători împotriva voinței sale, Parascheva se rugă cu fierbinți cereri Domnului pentru toți ai casei și îi încredință deplin dumnezeieștii purtări de grijă. Și într-o noapte, fără știrea părinților, rudelor sau a slujitorilor, plecă la Constantinopol pe jos. Când a împlinit acest lucru, avea ca la cincisprezece ani.

Ajunsă în capitala Imperiului, se veseli cu duhul împărtășindu-se din frumusețea dumnezeieștilor slujbe din biserici. De asemenea, se închină cu evlavie și credință la numeroasele moaște ale Sfinților, care erau sălășluite acolo. Apoi, luând binecuvântare și fiind întărită de sfătuirea și rugăciunile sfinților bărbați ce viețuiau în cetatea împărătească, porni pe jos spre Calcedon, unde se închină la moaștele Sfintei Mucenițe Eufimia. De acolo, poposi numai în Heracleea Pontului, localitate care astăzi poartă denumirea turcească de Eregni. Aici veni într-o suburbie, la un locaș al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și, căzând la pământ, îl udă cu noian de lacrimi. Apoi se ridică de la rugăciune, fiind încredințată de harul lui Dumnezeu că se cuvine să rămână aici, ca să se nevoiască.

În această vreme, tatăl și mama fecioarei o căutară vreme îndelungată, trudindu-se și umblând prin multe cetăți și sate, nădăjduind să-și găsească fiica. Încă vestiră și altora despre fuga fetei lor, rugându-i pe toți să iscodească și să cerceteze prin biserici și mănăstiri. Însă dumnezeiasca purtare de grijă – care niciodată nu-și încetează lucrarea – a făcut astfel încât locașul în care se nevoia Parascheva să fie trecut de toți cu vederea. Așadar, neaflându-o, părinții Sfintei au petrecut în nemângâiată mâhnire. După trecerea câtorva ani, ei au răposat, iar fratele Paraschevei, Eftimie, s-a călugărit

și el. În vremea în care a stat la Constantinopol, sufletul lui s-a arătat a fi mai însetat de învățăturile dumnezeiești, decât de cele ale oamenilor, iar în cele din urmă a lepădat toată nălucirea și nădăjduirea pământească și s-a făcut monah iscusit.

Vreme de cinci ani, Sfânta Parascheva a rămas în locașul Maicii Domnului din Heraclea Pontului. Aici se dăruie osteneții, sânguindu-se în rugăciuni, privegheri, paza minții, postire lăuntrică a inimii, lacrimi de pocăință, tânguiri și suspine neostoite.

Însă a spune și a cuprinde în cuvânt nevoințele Sfintei Parascheva este al celor ce sunt de o măsură cu dânsa și pricep prin fapte adâncul lucrării omului care se înfățișează înaintea Judecății lui Dumnezeu. De aceea, ne este mai cuviincios să-i cerem Sfintei ca pe noi să ne miluiască cu fapte, pe măsura nevolnicelor noastre puteri. Căci nouă, celor de azi, mai cu dreptate ne e să le cerem pe cele care ne învață Proorocul David: „**Doamne, nu s-a mândrit inima mea, nici nu s-au înălțat ochii mei, nici n-am umblat după lucruri mari, nici după lucruri mai presus de mine; dimpotrivă, mi-am smerit și mi-am domolit sufletul meu, ca un prunc întărcat de mama lui, ca răsplată a sufletului meu**” (*Psalms 130, 1-2*).

După ce a plinit cinci ani de nevoie în locașul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, Cuvioasa Parascheva a voit să-și ducă la împlinire tainica dorire de a ajunge la Ierusalim și la toate Locurile Sfinte. Pentru aceasta, s-a rugat îndelung Mântuitorului și Maicii Sale Preacurate. Când a dobândit încredințare în inima ei pentru acest lucru, a pornit cu binecuvântare spre Țara Sfântă, cu dorința de a-și petrece restul vieții în locurile pe care le-a străbătut Mântuitorul Iisus Hristos și Sfinții Apostoli.

Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-au găsit unii creștini care au luat-o împreună cu ei în drumul spre Ierusalim. Ajunsă acolo, Parascheva se închină cu multă dragoste și cutremur, socotind în inima sa că se află pe acel pământ pe care au călcat și blândețele picioare ale Domnului Hristos. Ajunsă în Ierusalim, Cuvioasa se închină mai întâi la Mormântul Domnului. Când cugeta că ea însăși purcede prin locurile în care Fiul lui Dumnezeu a grăit oamenilor dumnezeieștile cuvinte ale Evangheliei, Sfintei i se umpleau ochii de lacrimi. Întru inima ei copleșită de suspinuri, își găsi sălaș focul cel răcoritor și plin de mângâiere al Duhului Sfânt.

Apoi, intrând Sfânta Parascheva în pustiul Iordanului, a ajuns în cele din urmă la un loc unde se osteneau mai multe cuvioase pustnice. Aici a aflat loc de nevoie plin de toată liniștea, așa după cum era dorirea inimii ei. În taina acestei pustietăți s-a trudit întru poruncile Domnului și dintru nemăsurata ei iubire de osteneală a îndepărtat tot ce-i aducea mângâiere trupului. Ca și băutura avea